

תת"ע 10079/05/19 - מדינת ישראל נגד לרר דוד

בית משפט השלום לתעבורה בבאר שבע

תת"ע 10079-05-19 מדינת ישראל נ' לרר דוד
תיק חיצוני: 90116058729

בפני	כב' השופט הבכיר, דוד לנדסמן
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	לרר דוד

הכרעת הדין

הנני מודיע על זיכוי של הנאשם מחמת הספק בתיק זה.

נגד הנאשם נרשם דו"ח, לפיו הוא מואשם כי ביום 21.8.18 בשעות הבוקר, בהיותו נוהג באוטובוס ציבורי, לא נתן זכות קדימה להולך רגל שעמד על המדרכה בסמוך למעבר החצייה, שניכר היה כי בכוונתו לחצות את הכביש, עבירה בניגוד לתקנה 67 (א) (1) ל-ת"ת.

מדור בעבירה מסוג ברירת משפט, בה הודיע הנאשם על רצונו להישפט.

בישיבת המענה שנערכה ביום 28.6.20 מסר הנאשם כפירה מפורטת לאשמה, תוך שטען כי הולך רגל היה רחוק מהמדרכה, דיבר בפלאפון ולא הסתכל על הכביש.

עוד טען הנאשם כי השוטר לא הסכים לבדוק את המצלמה המותקנת באוטובוס.

מטעם התביעה העידו שני שוטרים.

ע.ת. מס' 1 היה שוטר בשם כפיר עאנה.

האירוע לא היה זכור לו ובתור חקירה ראשית הוא הקריא לבית המשפט את תוכן התרשומת שלו (ת/1), לפיה עמדה הולכת הרגל על המדרכה ואחרי שהאוטובוס חלף על פניה בנסיעה רצופה, היא חצתה את הכביש, ובעת שהאוטובוס הוריד נוסעים, ניגש לנהג יחד עם השוטר הנוסף, שהיה איתו.

עמוד 1

עוד הוא מסר כי "מתוך זה שהיא עמדה על שפת המדרכה הבנתי שהיא רצתה לחצות לא סתם אכפתי נגדו".

בחקירה נגדית השיב כי לא רשם שדיברה בפלאפון אבל זה לא אומר כלום.

במענה לשאלת הנאשם מדוע לא רשם פרטי הולכת הרגל, השיב כי אם יש 2 שוטרים שראו, "לא צריך לקרוא לאזרח".

בנוסף, לא מצא השוטר כל פגם בכך שעלה על האוטובוס ונסע בו בחצי שעה ו"למה שלא אסתכל ויראה אם הוא מבצע עוד עבירות".

הוא לא רשם איזה מרחק היא הייתה מהמדרכה "אבל עמדה בסמוך".

ע.ת. מס' 2 היה השוטר שלומי בינו, שערך את המסמך (ת/2), הוא מוסר כי הולכת הרגל עמדה על המדרכה בסמוך למדרכה ומביטה לכיוון צפון, הכיוון ממנו הגיע האוטובוס והמשיך בנסיעה רצופה מבלי לעצור הוא סימן לנהג לעצור בסמוך לרציף הנוסעים, הוא ידע כי היא התכוונה לחצות את הכביש "מהמבט שלה היה לכיוון צפון והיא רצתה לרדת מה בא לכיוון צפון".

בחקירה נגדית, השיב כי לא יודע על פלאפון, לא הייתה 3 מ' מהמעבר.

העד עוד מסר כי נסע על האוטובוס על מנת לרשום את ה-דו"ח ולא לעכב את הנוסעים.

בסיום מועד הדיון, נענה ביהמ"ש בחיוב לבקשת הנאשם למתן צו המופנה לחברת האוטובוסים כדי להוציא סרטון מהמצלמה המותקנת באוטובוס ולשם כך, נדחה המשפט למועד נוסף.

במועד הנדחה, מסר הנאשם כי חרף בקשתו לחברה בסמוך למועד ביצוע העבירה, בשל החלפת החברות, לא נשמרו הסרטונים.

הנאשם העיד כי ראה אישה שמדברת בפלאפון במרחק של 3 מטר מהמעבר ללא כל כוונה לחצות את הכביש, כי כלל לא הסתכלה לכיוון המדרכה.

לדבריו, רק כאשר היה בתחנה ובעיצומו של קליטת נוסעים, הגיעו השוטרים ודרשו תחילה מסמכיו.

הנאשם סיפר כי השוטרים נסעו באוטובוס עד לשכונת נאות לון, ואמר לו השוטר כי הוא צריך להגיד תודה שלא קיבל

דו"ח חמור יותר.

בחקירה נגדית השיב כי מכיר היטב את המקום, הולכת רגל דיברה בפלאפון ובצד הרחוק מהמדרכה עם הגב שלה לצד השני.

הנאשם הכחיש כי הולכת הרגל הייתה סמוכה לכביש.

עוד, הוא סיפר כי כן בדק את המרחק וכן ביקש סרטון מהמצלמות ואף הדגיש בעת הדיון איך מדד המרחק בצעדים.

בתום הדיון ואחרי שבעת סיכומי הצדדים, ביקשה התובעת לקבוע את התיק לתזכורת תביעה כדי להעביר את השתלשלות העניינים לממונים עליה.

ביהמ"ש אפשר זאת לתובעת, בסוברו כי בכוונת התביעה לשקול סגירת התיק אבל במועד הנדחה, ביקשה התובעת כי ביהמ"ש ירשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו.

דיון והכרעה

ראשית כל, הנאשם הכחיש מיד את העבירה המיוחסת לו.

העובדה כי בשלב כלשהו אחרי שהאוטובוס חלף על פני המעבר, אז חצתה הולכת הרגל את הכביש אינה בהכרח מצביע כי הנאשם היה צריך לתת לה לחצות את הכביש.

השאלה להכרעה הינה האם כאשר התקרב אל מעבר, היה ניכר לנאשם כי בכוונתה לעבור את הכביש.

השוטרים כלל אינם מתייחסים לשימוש בפלאפון ע"י הולכת הרגל ב-דו"חות שלהם, ע"ת 1 אינו מוסר בתרשומת שלו כי חברו ע"ת 2 סימן לנהג לעצור.

עדיין לא ברור לי מדוע השוטרים היו צריכים לנסוע באוטובוס למשך חצי שעה ורק לסיומה למסור לנאשם את הדו"ח.

על מנת להרשיע את הנאשם בעבירה המיוחסת לו על התביעה להוכיח מעבר לכל ספק כי היה ניכר בעיני הנאשם כי בכוונת הולכת הרגל לחצות את המעבר, עצם המעבר לאחר מכן, אינה הופכת את הנאשם באופן אוטומטי לאשם בעבירה, לפי תק' 67(א)(1) לתקנות התעבורה.

בניגוד לעדויות השוטרים שהתבססו על ה-דו"חות שרשמו, ניכר היה כי הנאשם זוכר היטב את האירוע וכן עשה מאמצים כדי להביא ראיות שבכוחן לשלול את העבירה המיוחסת לו.

גם אם לא הצליח בכך בשל דברים שלא בשליטתו, עדותו הייתה מהימנה ואין אני יכול לשלול את עדותו, לפיה הולכת רגל עמדה מרחק של 3 מטר ממנה, ודיברה בפלאפון ולא נתנה כל אינדיקציה שהיא מתכוונת לחצות את הכביש.

בנוסף, עולה מעדות של ע.ת. 2 כי הולכת הרגל לא הסתכלה לכיוון המעבר החצייה, נתון המחזק את טענת הנאשם.

עצם העובדה כי השוטרים כן הגיעו אל הנאשם כאשר הוא היה כבר בעיצומו של העלאת נוסעים בתחנה אל האוטובוס, מצביע כי לא הגיעו מידית ולכן, אין בעצם חציית הכביש בשלב מאוחר יותר, כדי להוכיח את אשמת הנאשם.

עוד אוסיף כי לפי ניסוח התקנה, אין חובת עצירה אלא אם כן, ניתן להבין כי בכוונת הולך הרגל לחצות את הכביש.

נוכח הספק בעיני, באם בנסיבות המתוארות לעיל, היה אכן "ניכר" לנאשם כי בכוונתה לעבור את הכביש, החלטתי לזכות את הנאשם מחמת הספק מהעבירה המיוחסת לו בתיק.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 יום.

ניתנה היום, כ"ה תשרי תשפ"א, 13 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.